

VURIGE ADEM

MAYA
BANKS

*Vurige
adem*

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

© 2016 Maya Banks
Oorspronkelijke titel: *With Every Breath*
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: 123RF/Vera Kuttelvaserova Stuchelova
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1560 6
NUR 343
Eerste druk januari 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

Normaliter werd Eliza fris en uitgerust wakker, klaar om de wereld aan te kunnen. Zo niet vandaag. Ze had het gevoel dat ze door een vrachtwagen was aangerezen, en als in een reflex wilde ze zich om-draaien, de dekens over haar hoofd trekken en nog een paar uurtjes slapen. Ook al wist ze dat ze zoiets nooit zou doen, toch was het een aantrekkelijke gedachte. Goed dan, nog vijf minuutjes, daarna zou ze uit bed rollen en linea recta onder de douche stappen.

De afgelopen maanden waren bizar hectisch geweest, maar op dit moment was het voor de verandering rustig bij Devereaux Security Services. Ze hoopte wel dat er iets te doen viel als ze vandaag op kantoor verscheen, anders zou ze zich opnieuw kapot vervelen op het werk.

Net toen ze haar luiheid van zich afschudde en haar benen over de rand van het bed wierp om op te staan, rinkelde haar vaste telefoon op het nachtkastje. Fronsend keek ze ernaar. Dane of een andere collega van DSS zou naar haar mobieltje gebeld hebben. In de gauwigheid zag ze dat haar mobieltje op het nachtkastje aan het opladen was en dat ze geen telefoontjes had gemist. Als dit een telemarketeer was die haar op zo'n onmogelijk vroeg tijdstip belde, zwoer ze dat ze hem zou opsporen om hem eens flink mores te leren.

De enige reden waarom ze het telefoontje niet negeerde, was het feit dat het toch een van haar collega's kon zijn. Met een zucht rukte ze de hoorn van de haak en blafte er een weinig uitnodigend 'hallo' in.

Na een korte pauze schraapte de persoon aan de andere kant van de lijn zijn keel. 'Miss Caldwell? Melissa Caldwell?'

Eliza verstijfde, het bloed stolde in haar aderen. Ze had die naam in geen tien jaar gehoord. Was al tien jaar die persoon niet meer. En in twee seconden denderde haar verleden als een hogesnelheidstrein haar toekomst binnen.

‘Wat wilt u?’ vroeg ze met doffe stem.

‘Clyde Barksdale hier, officier van justitie voor Keerney County, Oregon.’

Alsof ze verdomme niet wist wie Clyde Barksdale was! Alsof ze vergeten was dat ze met hem had samengewerkt om Thomas Harrington achter de tralies te krijgen!

‘U belt vast niet voor de gezelligheid,’ zei ze kortaf.

‘Klopt.’ De officier van justitie slaakte een vermoeid klinkende zucht. ‘Luister, het valt me zwaar om u dit te vertellen, maar Thomas Harrington heeft het door hem ingediende beroep om zijn vonnis nietig te verklaren gewonnen, en hij wordt over drie weken vrijgelaten.’

Eliza’s knieën begaven het, en ze landde met een harde bons terug op bed. Ze was verlamd van schrik. Ze schudde haar hoofd in een poging de mist en verwarring om haar heen te verdrijven. Was dit soms een of andere klotedroom, een gruwelijke nachtmerrie waarin ze verstrikt was geraakt?

‘Wat krijgen we nou?’ fluisterde ze ontsteld. ‘Hoe bedoelt u, zijn vonnis is nietig verklaard? Is dit soms een of andere zieke grap?’

‘Hij moet een van de agenten die aan zijn zaak werkten gemanipuleerd hebben,’ zei de officier van justitie woedend. ‘Een andere verklaring is er niet. De agent gaf onder ede toe met het bewijs te hebben geknoeid om Harrington veroordeeld te krijgen. Alsof we godverdomme bewijs nodig hadden na uw getuigenverklaring! Maar door zijn bekentenis, en vanwege het feit dat u werd afge-

schilderd als een boos vernederd kind dat was afgewezen door een oudere man, had de rechtbank geen andere keus dan hem vrij te laten.’

Eliza was sprakeloos, voelde zich nog steeds als verlamd en werd overspoeld door een veelvoud aan uiteenlopende emoties. Zweetdruppeltjes parelden op haar voorhoofd, en haar maag draaide om. Ze werd misselijk. Dit kon niet waar zijn. Ze konden zo’n gevaarlijk psychopathisch monster niet vrijlaten! Nooit!

‘Wanneer?’ bracht ze moeizaam uit.

Lieve hemel, ze werd niet goed. Ze hield een hand tegen haar mond en ademde snel in en uit in een wanhopige poging haar maaginhoud binnen te houden.

‘Over drie weken,’ antwoordde de officier van justitie somber. ‘Ik heb alle juridische registers opengetrokken die ik had. Ik heb alle bewijsmateriaal verzameld en alles gedaan wat in mijn vermogen lag om te voorkomen dat hij als vrij man de gevangenis uit zou wandelen, maar ik stond machteloos, godbetert! Hij kan niet opnieuw voor moord berecht worden, en het is zinloos om hem voor verkrachting aan te klagen, want daarvoor hebben we geen concreet bewijs. Het zou uw woord zijn tegen dat van hem. Er is nog slechts één mogelijkheid: een van zijn slachtoffers, het enige overlevende slachtoffer, u dus, zou een civiele zaak tegen hem kunnen beginnen. Maar schiet je daarmee iets op? Nee.’

‘Grote goden,’ zei Eliza ademloos. Haar stem klonk gedempt door de hand die ze nog steeds tegen haar mond hield. ‘Hij zal weer gaan moorden. Hij denkt dat hij onoverwinnelijk is, dat hij God is. En het feit dat hij het strafrecht te slim af is geweest, is voor hem gewoon het bewijs van zijn superioriteit.’

‘Hij zal zich willen wreken, Miss Caldwell,’ zei de officier van jus-

titie kalm. ‘Hij zal naar u op zoek gaan. Daarom bel ik u, om u te waarschuwen.’

‘Laat hij dat vooral doen, ik lust hem rauw!’ zei ze fel.

Maar al sprekend schudde ze haar hoofd. Haar gedachten waren één grote chaos, terwijl ze probeerde haar ontsteltenis te relativeren. Nee. Mooi niet! Vluchten, verstoppen... Niets daarvan! Dat was precies wat Thomas van haar zou verwachten. Uiteraard verwachtte hij dat zestien jaar oude timide meisje te vinden dat zo wanhopig had verlangd naar liefde en acceptatie.

Nee, ze zou niet op de vlucht slaan. Ze zou achter hém aan gaan. Ze zou het hem verdomd gemakkelijk maken om haar te vinden, want ze zou hem opwachten als hij uit de gevangenis kwam. Daarna zou ze met hem afrekenen en hem de hel in sturen, waar hij thuis hoorde.

‘Miss Caldwell,’ zei de officier van justitie, een gealarmeerde klank in zijn stem. ‘Doe alstublieft niets waarvan u spijt kunt krijgen. Ik heb u gebeld omdat u er recht op hebt dit te weten en beschermende maatregelen kunt treffen. Een gewaarschuwd mens telt voor twee.’

‘Ik verzeker u, Mr. Barksdale, dat ik maar van één ding spijt heb: en dat is dat ik niet de eerste keer al met hem heb afgerekend,’ zei ze op ijzige toon. Nooit eerder was ze zo vastberaden geweest. Ze had een doel. Een missie waarin ze niet zou falen.

Terwijl ze de verbinding kalm verbrak, sperden haar neusvleugels zich open, en ze omarmde de ijzige kilte die haar ledematen was binnengedrongen op het moment dat de officier van justitie de reden van zijn telefoontje had bekendgemaakt. Ze moest haar ongebreidelde emoties de kop indrukken, anders zou ze gek worden van ellende en... schuldgevoel.

Met gesloten ogen liet ze haar hoofd hangen, ze dreigde te bezwij-

ken onder alle pijn. Heftig schudde ze haar hoofd, weigerde toe te geven aan de wanhoop. Het strafrecht had de slachtoffers van Thomas Harrington compleet in de steek gelaten. Het had háár in de steek gelaten.

Niemand kende Thomas zoals zij hem kende. Niemand kende zijn bovennatuurlijke krachten. Krachten waarmee hij zo gemakkelijk zijn slachtoffers kon beheksen. Er restte haar geen andere mogelijkheid dan voor eigen rechter te spelen, en zodoende de enige mensen in de wereld die belangrijk voor haar waren te beschermen. De enige mensen aan wie ze zich van zichzelf had mogen hechten in de tien jaar sinds ze hem, de man van wie ze gehouden had met de pure onschuld van een tienermeisje, voorgoed achter de tralies had gekregen. Althans, ze had gedacht dat het voorgoed was.

Maar nu zou hij vrijgelaten worden, en het was aan haar om ervoor te zorgen dat hij geen slachtoffers meer zou maken. Ook al zou dat betekenen dat ze samen met hem naar de hel zou gaan.

Ze had hem moeten doden, maar naïef als ze was had ze geloofd dat het recht zijn loop moest hebben, en hij voor zijn misdaden zou boeten. Nu wist ze beter, en als ze hem niet zou tegenhouden, zou hij moorden, moorden en nog eens moorden.

Hoofdstuk 2

‘Klaar voor de start?’ vroeg Wade Sterling zijn goede, misschien wel zijn enige vriendin, Anna-Grace Covington.

Wade de uitgesproken lone wolf. Hij ging elke persoonlijke relatie, van welke aard dan ook, uit de weg en had weinig tijd voor vrienden. Vriendschap hield een zekere mate van vertrouwen in die hij eenvoudigweg niet aan een andere persoon kon geven, maar die eigenschap, iemand niet blind kunnen vertrouwen, had er wel voor gezorgd hij zo’n geslaagde zij het genadeloze zakenman was geworden.

Maar zijn zelfopgelegde regels waren als sneeuw voor de zon verdwenen toen hij Anna-Grace had ontmoet. Oké, aanvankelijk was hij op een intiemer niveau in haar geïnteresseerd, maar hij had al snel ontdekt dat de kwetsbare, fragiele vrouw een onvoorstelbare tragedie had meegeemaakt, en dat elke romantische dan wel seksuele relatie met een man wel het laatste was waaraan ze behoefte had of waarnaar ze verlangde.

Verrast om de oprechte genegenheid die hij voor haar voelde, waren ze ten slotte dikke vrienden geworden, en hij was haar enige vertrouweling.

Anna-Grace, tot voor een paar maanden door Wade bij haar volle naam genoemd maar bij de meeste mensen bekend als ‘Gracie’, staarde zorgelijk naar de reeks doeken die zo waren opgehangen dat ze perfect tot hun recht kwamen.

Wade sloeg een arm om haar schouders en gaf haar een geruuststellend kneepje. ‘Iedereen zal er weg van zijn.’ En om haar van haar paniekerigheid af te leiden vroeg hij: ‘Heeft Cheryl alles naar je zin opgehangen?’

Nog steeds peinzend haar kunstwerken bestuderend met een blik alsof ze het liefst een potje zou braken knikte Gracie bevestigend.

Met een zucht ging Wade voor haar staan en nam haar handen in die van hem.

‘Lieverd, denk je nu echt dat ik het werk van iedere willekeurige kunstenaar in mijn galerie zou exposeren? Ik weet dat je denkt dat de galerie een hobby van me is en dat ik er weinig of geen aandacht aan besteed, maar ik heb er een hoop tijd en geld in geïnvesteerd. En voordat je suggereert dat ik jouw werk exposeer vanwege onze vriendschap, wil ik je er even aan helpen herinneren dat we juist vrienden zijn geworden vanwege je kunst. Ik was geïnteresseerd in je werk, kon zien wat voor een kunstenaar er in jou schuilde voordat ik ook maar iets van je afwist. Onze vriendschap is het resultaat van jouw talent. Bovendien zou juist jij moeten weten, vriendin of niet, dat zaken voor mij zaken zijn. Punt. Ik zou geen vermogen in jouw lancering steken als ik er niet honderd procent van overtuigd was dat ik de investering eruit zou halen.’

Joie de Vivre was een van de vele zaken waarmee Wade zich al dan niet regelmatig bezighield. Een van zijn vele originele zakelijke belangen. Maar hij had niet gejoekt. Hij hield oprecht van kunst. Goede kunst. En Gracie was een heel begaafde kunstenares.

Ze hadden elkaar ontmoet toen hij een van haar werken bekeek, en zij de galerie binnen was gelopen als iemand die al lang geleden verdwaald was maar nog steeds op zoek leek naar de wereld. Misschien had hij een zielsverwante in haar gezien. Ze hadden allebei verdriet en desillusie gekend, hoewel Gracies geschiedenis erger was dan die van de meeste anderen.

Wade had haar willen beschermen toen de bron van haar verdriet plots weer in haar leven was opgedoken. Na verloop van tijd was het echter tot hem doorgedrongen dat Zack Covington, haar echtgenoot,

zich net zo verraden had gevoeld als zij. Zack had ruim tien jaar lang gerouwd om het verlies van zijn jeugdliefde en was altijd naar haar blijven zoeken. Die twee hadden ogenschijnlijk onoverbrugbare problemen overwonnen, en zelfs hun hereniging was kielekiele geweest. Maar uiteindelijk waren ze gelukkig getrouwd. De voorbereidingen voor de expositie die Wade voor Gracie had gepland voordat de dingen compleet mis waren gegaan, liepen op rolletjes, en de grote dag zou over een paar dagen plaatsvinden.

‘Ik kom vast over als iemand die naar complimentjes vist en wil dat je me een potje vleit.’ Gracie slaakte een verdrietige zucht.

Voordat ze verder nog iets kon zeggen, legde Wade een vinger tegen haar lippen. ‘Jij bent een van de bescheidenste en authentiekste mensen die ik ken, Gracie. Niemand zal ooit van jou denken dat je naar complimentjes vist. Goed, als de schilderijen naar je zin opgehangen zijn, kun je me misschien een gastenlijst voor de grote avond geven. Uiteraard zal de expo voor het publiek toegankelijk zijn, maar ik stuur persoonlijke uitnodigingen naar diverse potentiële kopers van wie ik denk dat ze je werk mooi zullen vinden. Verder stuur ik iedereen die jij hier wilt zien een uitnodiging.’

Cheryl heeft een reclamebureau in de arm genomen, en we hebben al een uitgebreide promotiecampagne gelanceerd, met dagblad-, tijdschrift- en internetadvertenties en televisiecommercials. Ik durf te beweren dat je een spectaculaire entree in de kunstwereld gaat maken, snoes.’

Met open mond en grote ogen staaarde ze Wade aan. Vervolgens rimpelde ze haar neus, en haar gezicht drukte twijfel en ontsteltenis uit.

‘Dat klinkt vreselijk kostbaar, Wade! Zoiets zou ik me nooit kunnen veroorloven.’

Zuchtend schudde hij zijn hoofd. ‘Dat heet een investering, Gracie.’

Een investering die ik er volgens mij dubbel en dwars uit haal. Ik eis namelijk het alleenrecht op de verkoop van jouw werk op en ontvang commissie voor elk verkocht schilderij. Snap je? Als ik dit uit vriendschap of liefdadigheid zou doen, zou ik niet zo'n klootzak zijn om de exclusieve verkooprechten en een commissie op te eisen. Zoals ik het zie, ga jij voor ons allebei een hoop geld verdienen.'

Ze lachte, en iets van de spanning in haar houding verdween. 'Misschien moet je ook maar mijn manager worden. Het is algemeen bekend dat ik niets afweet van hoe je zoiets organiseert. Echt geen flauw idee. Zelfs in geval van een bescheiden succes zou ik echt niet weten hoe ik mijn zaken zou moeten regelen.'

'Daarom heb je mij,' zei hij. 'Jij schildert, ik regel de rest. Ik denk dat we een heel profijtelijke wederzijdse overeenkomst hebben. Het enige wat jij nu nog hoeft te doen, is mij je gastenlijstje geven. Daarna ga je naar huis en oefen je je stralende glimlach. Je wordt een absolute hit, en ik word gecompimenteerd om het feit dat ik de ontdekker ben van de nieuwe klapper op het gebied van de moderne kunst.'

'Ik heb niet veel mensen om uit te nodigen,' zei ze, een peinzende uitdrukking op haar gezicht. 'Alle DSS'ers. O, en vooral Eliza.' Wade verstijfde, zowel om het horen van Eliza's naam als om de bezorgdheid die Gracies gezicht onmiddellijk uitdrukte. 'Denk je dat ze zal komen, Wade? Iedereen maakt zich zo'n zorgen om haar. Ze zou meer onder de mensen moeten komen.'

'Wat is er dan met Eliza?' vroeg Wade, het er absoluut niet mee eens dat ze meer onder de mensen moest komen. Als die domme vrouw iets nodig had, was het juist thuisblijven. Haar rust pakken. Herstellen. De gruwelijke beproeving die ze had ondergaan verwerken. Maar dat had ze allemaal niet gedaan. Ze had er geen tijd voor gehad omdat ze het te druk had met het redden van de rest van de wereld. Iedereen behalve zichzelf.

‘Niemand weet het, maar ze maken zich allemaal zorgen.’ Gracie keek nog ongelukkiger. ‘Ze is zichzelf niet. Al een hele tijd niet, maar de afgelopen dagen al helemaal niet. Iedereen is hartstikke nieuwsgierig, maar je kent Eliza. Heel erg op zichzelf en zo gesloten als een pot.’

‘Wat had je dan verwacht?’ snauwde Wade luider dan hij had bedoeld. Verdomme! Ze hoefde niet eens in de buurt te zijn om hem, de koelbloedigheid zelve, uit zijn evenwicht te brengen. Seks, dat had hij nodig. Hij moest haar uit zijn systeem werken en al helemaal uit zijn hoofd. Ze beheerste zijn gedachten. Punt was alleen dat zij de enige was die hij voor zich zag als hij naar andere vrouwen keek wanneer hij seks wilde. Hij werd er gestoord van.

De woede en felheid in zijn stem deden Gracie achteruitdeinzen, haar ogen groot van verbazing.

Geïrriteerd spande Wade zijn kaken. Hij hield zijn hand op om de punten vinger voor vinger af te vinken. ‘Eens even kijken. Ze is ontvoerd, gemarteld en onderworpen aan waterboarding. Het scheelde maar zo weinig of ze was er geweest!’ Hij hield zijn duim en wijsvinger nog geen centimeter van elkaar alvorens verder te gaan. ‘En ze neemt verdomme niet eens een dag vrij om uit te rusten en bij te komen. Ze ging gewoon met ons mee achter de klootzakken aan die haar, jou en Ari te grazen namen. En opnieuw was ze er bijna geweest. Als ik die kogel niet voor haar had opgevangen, zou ze nu onder de grond liggen. En maakt ze even pas op de plaats? Vergeet het maar! Ze is weer aan het werk alsof er niets is gebeurd. En opeens maakt iedereen zich zorgen om haar?’ Hij schudde zijn hoofd, ontplofte bijna van woede.

‘Slaapt ze eigenlijk wel?’ vroeg hij streng.

Gracie knipperde met haar ogen. ‘Ik... Ik weet het niet, Wade. Hoe moet ik dat weten?’

‘Jij kunt toch haar gedachten lezen, niet dan?’

Ze liep rood aan, en Wade voelde zich onmiddellijk schuldig.

‘Het spijt me, Gracie,’ zei hij met zachte stem. ‘Dat was nergens voor nodig, lullig van me om zoiets te zeggen. Verdomme! Ik raak buiten mezelf van die vrouw.’

‘Om haar gedachten te kunnen lezen moet ik haar wel een keertje zien,’ zei Gracie kalm. ‘Ik denk –’

‘Wat?’ vroeg Wade scherp.

‘– dat ze me juist om die reden ontloopt,’ zei ze fronsend. ‘Iedere keer als ik haar ergens tegen het lijf loop of op kantoor tegenkom wanneer ik naar Zack ga, vindt ze onmiddellijk een reden om te verdwijnen. Zou niet weten wat het anders zou kunnen zijn.’

Wade vloekte heftig binnensmonds. O ja, de kleine duivelin had iets, nee, véél te verbergen, zoals het feit dat ze op haar laatste benen moest lopen. Hij zou haar graag opzoeken om wat gezond verstand in haar hoofd te rammen. Hij zou dat doen ook, ware het niet dat ze hém waarschijnlijk een pak rammel zou geven, of op zijn minst zijn ballen zou herschikken. Bovendien had hij het helemaal gehad met die kleine heks. Het was altijd kommer en kwel met haar. Hij was klaar met haar, met DSS en met alles wat met hen of met hun missies te maken had. Hij had te veel aan zijn hoofd om ook nog eens achter een honds-brutale redster van de wereld aan te zitten, terwijl hij de onfortuinlijke taak had om háár te redden.

Ondankbaar nest. Ze spuwde nog liever op hem dan toe te geven dat hij haar kattige persoontje had gered. Zelfs een bedankje had er niet af gekund. Nee, hij kon ophoepelen. Een bedankje? Ha! Het enige wat het hem had opgeleverd, was dat hij háár zag telkens als hij naar een andere vrouw keek. De enige met wie hij zich nog kon voorstellen seks te hebben, was dat bitse brutale blondje met haar korte lontje. Hij snoof sma-

lend, waardoor Gracie hem met een vreemde uitdrukking op haar gezicht bekeek.

‘Eliza is een lafbek,’ zei Wade. ‘Ze zal geen voet over de drempel zetten van een zaak die van mij is en door mij wordt gerund. Sinds ik een kogel voor haar heb opgevangen, vindt ze altijd wel een smoes om er-tussenuit te knijpen als ik in de buurt ben.’

‘Dan kunnen we elkaar een hand geven,’ zei Gracie met een ietwat gekwetste klank in haar stem.

Dat was voor Wade de druppel. Wat Eliza ook dwars mocht zitten, ze zette zich er maar lekker overheen. Wat dat kleine heethoofd ook vreesde dat Gracie uit haar gedachten zou oppikken, ze zou op de opening aanwezig zijn. Hij was niet van plan om Gracies avond, waarin ze moest schitteren, door iets of iemand te laten bederven.

‘Ze zal er zijn,’ zei Wade resoluut. ‘Al moet ik haar over mijn schouder werpen en hierheen dragen, ze zal er zijn.’

Gracie keek onmiddellijk gealarmeerd. ‘Eh... laat maar, Wade. Echt. Misschien moeten we gewoon afstand bewaren en Eliza de ruimte geven.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Wade zacht. ‘Ik zal haar niet letterlijk over mijn schouder naar je expositie slepen.’ Leugenaar. ‘Ik ben slechts uit op een heel beleefd gesprek met Eliza als ik haar de uitnodiging persoonlijk overhandig.’

Of liever gezegd, zijn ultimatum. Voor het eerst raakte hij niet opgefokt als hij aan een ophanden zijnde confrontatie met Eliza dacht. Nee, hij zag er juist naar uit om haar pissig te maken. En het leukste van alles? Hij mocht haar dan ergeren tot ze zwart zag – het gevoel was geheel en al wederzijds – ze wist donders goed dat hij niet blufte. Ze kon dus kiezen: of uit eigen wil komen of de vernedering ondergaan om aan haar haren door Wade naar de expositie gesleept te worden.

Hoofdstuk 3

Eliza wist dat ze zich weinig had laten zien na het telefoontje van de officier van justitie. Ze wist ook dat ze haar collega's had gemeden, wat bepaald niet slim was als ze niet wilde dat zij erachter zouden komen wat ze van plan was, wat ze koste wat kost móést doen. De simpele waarheid was echter dat ze het onverdraaglijk vond om hen onder ogen te komen. De schaamte was als een levend, ademend wezen dat haar tot in het diepst van haar ziel omsloot.

De mensen voor wie ze werkte belichaamden alles wat goed was. Nee, ze gingen niet altijd volgens het boekje te werk. Ze overtraden de regels. Maar uiteindelijk werd er recht gedaan, en daar ging het toch zeker om?

Een van haar bazen had een monster ontwapend dat geen bedreiging meer zou vormen. Hoewel, dat was ook niet waar geweest. Dankzij de paranormale gaven van die schoft, plus het feit dat hij een band had kunnen creëren met zowel Caleb als Ramie, ondertussen Calebs vrouw, had hij hun zelfs vanuit de gevangenis zijn wil kunnen opleggen. Door het stel te controleren had hij hun leven tot een hel gemaakt. Hij had Caleb gebruikt om Ramie op een gruwelijke wijze te kwellen. Iedere keer als ze eraan dacht werd Eliza weer misselijk. Voor Caleb was er maar één manier om die onherroepelijke band tussen hen te verbreken: hem vermoorden. En dat had hij ook gedaan. Hij had een kogel door zijn kwaadaardige gestoorde brein gejaagd.

O, ze hadden de plaats delict grondig schoongemaakt. Ze hadden het er laten uitzien alsof Caleb uit zelfverdediging had gehandeld

door een pistool zonder andere vingerafdrukken in de hand van de gevaarlijke gek te planten. In legaal of moreel opzicht was het misschien niet in de haak, maar uit oogpunt van rechtvaardigheid wel.

Net zo gerechtvaardigd als haar missie. Misschien niet voor het publiek, de politie of het strafrechtstelsel. Maar wel voor de vrouwen die hij had gemarteld en vermoord, toch? Voor hun families? Voor Eliza zelf? Ja, het was gerechtvaardigd. Ze betwijfelde of het de families wat kon schelen hoe hij zou boeten, zolang hij maar boette. De mensen konden zich onmogelijk voorstellen wat voor monster er verborgen zat achter zijn beschaafde charmante façade. Maar Eliza kende hem als geen ander. Alleen zij wist hoe in- en inslecht hij was, en alleen zij kon er een eind aan maken. Misschien maakte haar dat even ziek en gestoord als Thomas, maar misschien kon je niet anders dan kwaad met kwaad bestrijden.

Ongetwijfeld hadden ook de families van de slachtoffers ondertussen gehoord dat Thomas Harrington heel binnenkort vrijgelaten zou worden. Waarschijnlijk voelden zij dezelfde emoties als Eliza had gevoeld, die ze nog steeds voelde. Verraad. Razernij. Verdriet. Een intens gevoel van onrechtvaardigheid. Ze hadden vast alle vertrouwen in het strafrecht verloren. Een systeem dat geacht werd de wetten te handhaven en degenen die ze overtraden te straffen. Maar ze waren niet in staat om er ook maar iets aan te doen. Ze droomden vast van wraak en vergelding. Welnu, Eliza zou deze heel zorgvuldig plannen en uitvoeren.

En dit was waar ze verschilde van de anderen die misschien slechts onzalige gedachten koesterden om Thomas een langzame en pijnlijke dood te laten sterven. Zij kon er daadwerkelijk iets aan doen. Ze zóu er iets aan doen, zelfs als ze dat met haar eigen dood moest bekopen. In veel opzichten was ze tien jaar geleden al gestor-

ven, toen ze had beseft hoe dom en extreem naïef ze was geweest. Hoe vreselijk lichtgelovig. Ze was even schuldig en medeplichtig aan de moord op die vrouwen als Thomas zelf, en ze zou zichzelf de begane gruwelijkheden nooit vergeven. Ja, ze was gestorven en herborren als een andere vrouw. Ze was Eliza Cummings geworden en had de kans om opnieuw te beginnen omarmd. De kans om iets voor anderen te betekenen. Om mensen te helpen die bescherming nodig hadden. Om gerechtigheid te zoeken voor mensen die dat zelf niet konden. En op een of andere manier paste haar nieuwe identiteit, hoe vals ook, haar als een handschoen. Maar wat ongelooflijk dwaas van haar om ooit te denken dat ze met haar zonden in het reine kon komen en haar verleden kon ontvluchten. De dood kon slechts uitgesteld worden, eraan ontkomen was onmogelijk.

In sommige opzichten... Ze bleef staan, verstijfd bij de gedachte die door haar hoofd schoot voordat ze die kon terugroepen. Met bonzend hart en klamme handen probeerde ze het portier van haar auto te openen. Die gedachte was er al geweest sinds de ochtend van het telefoontje, realiseerde ze zich. Op het moment dat ze haar besluit had genomen, was die er geweest. Ze had haar alleen genegeerd, geweigerd haar een stem te geven. Geweigerd haar te erkennen omdat ze er zwak door werd, en ze had gezworen dat ze dat nooit meer zou zijn.

Ze had het verdiënd met Thomas te sterven. En nu, nu was ze geheel voorbereid op haar dood. Het was haar straf. Het recht zou zergevieren, eindelijk, volledig. Thomas was de enige die had geboet toen hij levenslang had gekregen. Zij niet. Maar ze had dezelfde straf verdiend, en nu ze op basis van haar eigen rechtvaardigheidsgevoel zijn doodvonnis had getekend, zou ze zeer waarschijnlijk door hem te doden zelf ook sterven, sterker nog, dat verdiende ze ook. Ze aanvaardde het met een kalme vastberadenheid. Onbevreesd. Niet lan-

ger zou ze het onvermijdelijke uit de weg gaan. Wie weet zou ze daarna iets van rust krijgen, en zou God haar vergeven voor de zonden die ze had begaan, ook al was ze destijds niet veel ouder dan een kind en had ze machteloos gestaan tegenover de manipulatie van een oudere ervarener man. Nee, geen man. Een psychopaat. Een monster. Het slag dat alleen in nachtmerries en griezelfilms bestond.

Hét gezicht van het kwaad.

Alleen was hij geen nachtmerrie. Geen fictie, geen boek, geen film. Hij was heel erg echt.

Ze rukte het portier van haar auto open en sprong achter het stuur. Net toen ze achteruit haar parkeerplaats bij DSS uit reed, zag ze Dane het gebouw uit komen. Ze vermeed oogcontact, maar zag vanuit haar ooghoek dat hij naar haar gebaarde om te stoppen. Door niet opzichtig zijn richting op te kijken zou ze in ieder geval kunnen beweren dat ze hem niet had gezien, als hij haar later zou vragen waarom ze hem had genegeerd. Iets wat hij zeker zou doen.

Stoppen? Never nooit niet! Om Dane onder ogen te komen moest ze verdomd scherp zijn en haar beste pokerface op kunnen zetten. Ze gaf iets te fel gas, waardoor haar banden protesterend gierden terwijl ze de garage uit scheurde. Ongetwijfeld wilde haar geachte baas, partner – Dane vervulde vele functies bij DSS – haar aan de tand voelen, en dat was wel het laatste waarop ze zat te wachten. De blikken die Dane en de rest van haar collega's haar toewierpen als ze dachten dat ze niet keek, waren haar heus niet ontgaan. Hun intens zorgelijke blikken deden haar ineenkrimpen en bezorgden haar opnieuw een verpletterend schuldgevoel. Ze wisten allemaal dat er iets aan de hand was, dat ze niet zichzelf was, maar dat wist Dane het best van allemaal. Dane ontging nooit iets, daarvoor werkten ze al te lang samen.

De man kon een mens met één blik compleet vloeren. Woorden

waren overbodig. Hij hoefde haar alleen maar aan te staren, en zij zou haar bekentenis zonder enig aandringen eruit gooien, waarna hij haar desnoods zou opsluiten. Hij zou haar onder geen beding datgene laten uitvoeren wat ze nu beschouwde als haar heilige missie. De belangrijkste missie van haar leven.

Ze waagde een blik in haar achteruitkijkspiegel en maakte een grimas toen ze Dane midden in de parkeergarage zag staan terwijl hij haar met een gefronste en broeierige blik nakeek.

Natuurlijk kon ze hem niet eeuwig blijven ontlopen, maar pas als ze er klaar voor was, als ze zichzelf voldoende in de hand had om haar beste vriend, haar vertrouwenspersoon, de enige en grootste leugen te verkopen die ze ooit had verteld. Tot die tijd zou ze hem en de anderen afpoeieren, en zodra iemand de kans kreeg haar alleen te spreken er steeds als een haas vandoor gaan.

Nog een paar dagen maar, beloofde ze zichzelf. Een paar dagen om haar plan rond te krijgen, om alles te verzamelen wat ze nodig had en haar zorgvuldig geformuleerde leugen aan Dane te verkopen. Daarna zou ze vertrekken.

Overmand door verdriet sloot ze even haar ogen voordat ze invoegde in het verkeer. Het zou de laatste keer zijn dat ze hen zou zien. Daarom zou ze Dane benaderen na de 'troonrede', de stafvergadering die elke eerste van de maand op het DSS-kantoor gehouden werd door Caleb Devereaux of zijn broer Beau.

Het zou haar een laatste gelegenheid bieden om de mensen te zien die zo belangrijk voor haar waren geworden. Haar familie. Mensen voor wie ze iedere dag opnieuw door het vuur zou gaan. En die hetzelfde voor haar zouden doen. Het enige wat ze betreurde, was dat ze voor haar vertrek de vrouwen van de broers Devereaux en Zacks vrouw Gracie niet meer zou zien.